

Vijf kinderen. Een heksenkring. De kans om eeuwig te leven.

DE VERGETEN TUIN

SANDRA J. PAUL

jeugdthriller

HAMLEY
books

Table of Contents

De Vergeten Tuin

Deel 1

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

Deel 2

13

14

15

16

Deel 3

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

32

33

Epiloog

Dankwoord

Sandra J. Paul

Het jaar 1621. De moeder van de twaalfjarige Colette Zwart wordt op de brandstapel gezet. Colette zweert dat ze wraak zal nemen op de kasteelheer die haar dit heeft aangedaan, maar die kans krijgt ze niet.

Ze wordt samen met haar broer Bertus meegenomen door de mysterieuze Maximiliaan. Hij brengt hen naar zijn burcht, ver weg van hun dorp. Daar ontdekken ze wat hun moeder al die jaren voor hen heeft verborgen gehouden, en wie ze in werkelijkheid is.

Om haar moeder terug te krijgen, moet Colette gebruik maken van duistere magie. Maar dan vindt ze een lang vergeten tuin, met daarin een mysterieuze bron, die toegang geeft tot het eeuwige leven...

DE
VERGETEN TUIN
SANDRA J. PAUL

DE VERGETEN TUIN

Jeugdthriller

Eerste druk: 5 februari 2021

© 2021 Sandra J. Paul

© 2021 Uitgeverij Hamley Books

Redactie: Iris ten Broeke - Chinouk Thijssen

Coverontwerp: Kelley York

Binnenwerk: Cheri Lasota

ISBN 9789463967716

NUR-code: 283

DE
VERGETEN TUIN

KEN JIJ DE Legende van Kraaidorp al?

MEN ZEGT DAT het mysterieuze dorp, gelegen in het midden van eindeloze velden, behekst is. Dat er heksen zijn die al eeuwenlang verantwoordelijk zijn voor alle rare dingen die er in Kraaidorp gebeuren. Dat deze zwarte magiërs zoveel macht hebben, dat ze onzichtbaar kunnen worden. Dat ze tijd kunnen beheersen, en mensen dingen kunnen laten zien die er niet zijn. Dat ze kinderen kunnen laten verdwijnen, of mysterieuze gebouwen kunnen doen verschijnen uit het niets.

Dat ze zo krachtig zijn dat ze voor eeuwig kunnen leven.

Onzin! Het gaat maar om een legende, zeggen de mensen in het dorp, die geïrriteerd raken wanneer een nieuwsgierige journalist aan hun deuren komt kloppen om onderzoek te doen. Het zijn slechts verhalen voor het slapengaan, bedacht door de kinderen van het dorp, die eigenlijk gewoon te veel fantasie hebben.

Hoe kan het ook anders? Heksen bestaan enkel in fantasie, het zijn bedenkzels die dateren uit lang vervlogen tijden, toen mensen dachten dat ze echt bestonden en zelfs onschuldige vrouwen op de brandstapel zetten. Onschuldig, omdat magie niet bestaat en alles voortkomt uit fabels.

Kraaidorp is maar een gewoon dorp. Er is hier absoluut niets raars te vinden. Geen magie, geen heksen, geen duistere krachten en al zeker geen mensen die eeuwig kunnen leven.

Maar wat als de verhalen toch waar zijn? Wat als er echt gebouwen uit het niets verschijnen? En kinderen verdwijnen, om daarna weer op mysterieuze wijze compleet veranderd terug te komen? Wat als er echte magie sluimert achter de gesloten deuren van Kraaidorp, en in de wouden die vlakbij liggen, of in de maïsvelden waar niets meer groeit sinds een vreemde storm van enkele jaren geleden?

Wat als er wél waarheid schuilt in de beweringen van de Kraaidorp-kinderen, en dat de legende gebaseerd is op iets wat echt is gebeurd? Wat als...?

‘Waarom ons dorp? Wat is er dan zo bijzonder aan Kraaidorp?’

Dat vragen de hoofdschuddende inwoners, wanneer de journalist beweert dat hij de vreemdste dingen heeft gehoord en hier op onderzoek is omdat hij stellig gelooft dat er een basis van waarheid ligt achter de beweringen. Hij heeft met wat jongeren gesproken die hem de gekste verhalen hebben verteld. En met hun ouders, die schoorvoetend toegaven dat zij ook de gekste dingen hebben beleefd, maar enkel anoniem willen getuigen.

Op die vragen kan niemand antwoord geven. Waarom Kraaidorp?

De journalist keert uiteindelijk zonder verhaal terug. Hoe kan hij bewijzen dat heksen bestaan als de dagen in Kraaidorp zoals altijd voortkabbelen, de kinderen naar school gaan en de ouders gaan werken, zonder dat er de gekste dingen gebeuren, of bizarre stormen losbarsten?

De journalist heeft de waarheid dan wel niet kunnen ontdekken, maar zijn bewering en die van de kinderen klopt wel degelijk. De zwarte magiërs, zoals ze ook wel eens worden genoemd, zijn al vierhonderd jaar verbonden met Kraaidorp, sinds de tijd dat het dorp nog bestond uit hutjes en huizen, en de kloof tussen arm en rijk gigantisch was. Toen het nog onder de heerschappij van Graaf Petrus stond, die uit een machtige familie kwam en een kasteel bezat aan de rand van het dorp, dat intussen allang verwoest is. Er is zelfs geen ruïne meer van over, geen enkele steen of dakpan, geen pracht en praal. Geen ondergrondse kerkers of kelders, waar mensen meedogenloos werden vastgehouden, vaak tot de dood. Het kasteel en zijn bijbehorende kapel werden vernietigd door een kracht die zo sterk was, dat het kilometers ver voelbaar was.

De huidige Kraaidorp-inwoners weten niet eens dat het kasteel ooit heeft bestaan, of wie Graaf Petrus was. Hij werd uit alle geschiedenisboeken geweerd, en hij en zijn afstammelingen zijn allemaal spoorloos verdwenen. De heksen hebben op een vreselijke manier wraak genomen.

Het klopt wat er beweerd wordt. Al vierhonderd jaar lang bestaat er een heksenkring in Kraaidorp. Een machtige, duistere groep die wordt geleid door de machtigste heks ooit. Haar naam is Colette Zwart.

Ze beoefent zwarte magie, is ijzersterk en is in staat om met een vingerknip mensen te doden. Ze heeft geen medelijden, tolereert geen tegenspraak. Zelfs haar eigen kring is vaak bang voor haar.

Op haar twaalfde ontdekte Colette dat ze een heks was. In datzelfde jaar vond ze het eeuwige leven en richtte ze haar kring op. Ze leeft al vierhonderd jaar tussen de inwoners van Kraaidorp, zonder dat iemand het ooit heeft opgemerkt.

Ze vond één keer bijna haar einde in een gevecht op leven en dood, en ze werd daarbij haast verslagen door een twaalfjarige jongen. Ze kon samen met haar heksenzusters ternauwernood ontsnappen.

De heksen verbergen zich sinds sindsdien in De Schaduw, een wereld die naast onze eigen wereld bestaat, maar die niemand zonder magische krachten kan vinden, tenzij de heksen dit willen. Hier laadt ze haar krachten op en zint ze op wraak, want Colette is niet van plan om haar eeuwige leven zomaar op te geven.

Colette Zwart is niet altijd de machtigste heks ter wereld geweest. Ooit was ze een gewoon, twaalfjarig meisje. Lang geleden verloor ze bijna alles wat haar lief was, en dat maakte van haar de vrouw die ze vandaag is.

Welkom in Kraaidorp, anno 1621.

Dit is het verhaal van Colette Zwart.

Deel 1

Het jaar 1621
Colette Zwart

1

DE WIND BLAAST door Colettes haren en rukt aan haar oude jurk. Ze glimlacht, steekt haar armen in de lucht en sluit haar ogen. Heel even kan ze vergeten wie ze is en waar ze is. Ze is zo vrij als een vogel, zoals de dochters van Graaf Petrus die in het kasteel wonen en prachtige kleding dragen, iets waar zij alleen maar van kan dromen.

Ze ploft neer op het gras en laat de nazomerse zon op haar gezicht branden. Een paar minuten lang kan ze doen alsof ze net zo gelukkig is als de rijken die hun dorp domineren, en alsof ze geen honger hoeft te lijden. Het doet haar even haar knorrende maag vergeten.

Sinds de dood van haar vader, nu vier jaar geleden, is het geluk in het gezin Zwart ver te zoeken. Toen hij nog voor de kasteelheer werkte hadden ze een huisje gekregen om in te wonen, maar sinds zijn fatale ongeluk kan hun moeder het zich niet meer veroorloven. Daarom zijn ze noodgedwongen verhuisd naar een armzalig hutje aan de rand van het dorp, bij de andere dorpsbewoners die op de velden werken of het vuile werk in het kasteel doen.

Het lot van iedereen die in de hutten woont is hetzelfde. Ze moeten het hele jaar door op de velden werken in lompen en op blote voeten, ongeacht of het bitterkoud of bloedheet is. Ze beginnen om zes uur 's ochtends en stoppen pas als het donker is. Ze krijgen nauwelijks te eten en stokslagen als ze niet snel genoeg gaan. Ze worden behandeld als slaven, of ze nu jong of oud, ziek of gezond zijn. Graaf Petrus is een staalharde man die geen medelijden heeft met de armste dorpsbewoners die nauwelijks kunnen overleven.

Colettes moeder was ooit erg populair in het dorp, ze werd door iedereen behandeld met respect. Ze weet veel van kruiden en genezende planten, waardoor ze werd gevraagd om haar mededorpsbewoners te helpen. De plaatselijke geneesheer was niet te spreken over haar aanpak en probeerde haar

meerdere keren te stoppen, maar dat kon hij niet omdat ook Colettes vader als een belangrijke man werd beschouwd.

Hij was verantwoordelijk voor de bouw van de nieuwe kapel op het terrein van de kasteelheer, en zorgde ook voor het werk in het kasteel zelf, met vier mannen die samen met hem de klussen uitvoerden. Het was tijdens die bouwwerkzaamheden dat hij van een stelling viel en zwaar ten val kwam.

Hij stierf omdat de dorpsarts geen enkele moeite deed om hem te redden, zo werd achteraf gefluisterd. De man werd opgeroepen, maar stak toen geen vinger uit, wellicht uit wraak omdat hij al jaren een manier zocht om Colettes moeder een hak te zetten. Graaf Petrus had intussen al een andere man aangesteld om het werk over te nemen en liet koel de bouw van de kapel doorgaan.

De volgende ochtend werd haar vader al begraven, en daarna kwamen de priester en de kasteelopzichter langs om te zeggen dat ze het huis onmiddellijk moesten verlaten. Het werd aan de man gegeven die de plek van haar vader had ingenomen. Woest probeerde Colette de priester aan te vallen, maar haar moeder bleef erg kalm en zei dat ze meteen zouden vertrekken.

‘Vanaf nu is het ook voor jou verboden om mensen in het dorp te helpen met je planten en kruiden,’ zei de priester. ‘Op bevel van de dorpsarts, Graaf Petrus en ikzelf. Als we je betrappen, zul je worden opgesloten en berecht worden als heks. Dit is je enige kans om het goede te doen en voor je kinderen te zorgen, Davina Zwart, maar weet dat we niet zullen aarzelen om je op de brandstapel te zetten als je tegen onze wensen in gaat.’

Onder toezicht van de kasteelopzichter verhuisden ze vervolgens met hun weinige bezittingen naar een hutje dat zo schamel was dat regen en sneeuw moeiteloos door het dak kwamen. Het was er ijskoud in de winter, en te warm in de zomer, wanneer er geen verkoeling te vinden was als de zon op de houten planken brandde. Enkel in de lente en herfst, tijdens de periodes dat het niet te warm en niet te koud was, was het er leefbaar.

‘Ik wil hier niet wonen, moeder,’ had Colette gesmeekt. ‘Laten we weggaan. Wij horen hier niet! Kunnen we niet naar een ander dorp gaan?’

‘Dat kan niet,’ had haar moeder gezegd. ‘Wij moeten hier blijven, in dit dorp. Ooit zal dit allemaal vergeten zijn, maar nu nog niet. Het spijt me, Colette, dat ik je geen beter thuis kan bieden.’

Enkele mensen uit andere hutten kwamen helpen om het hutje wat leefbaarder te maken, maar het bleef ellendig. Colettes moeder legde een plantentuintje aan achter de hut, zogenaamd voor eigen gebruik, en beval hun dagelijks om een aantal kruiden op te kauwen. Colette wist echter ook heel zeker dat ze nog steeds andere mensen hielp, zelfs als ze zichzelf daarmee in groot gevaar bracht.

‘Deze zullen ervoor zorgen dat je niet ziek wordt,’ zei ze. ‘Ik zal ervoor zorgen dat jullie gezond blijven.’

‘Waarom?’ had Colette bitter gereageerd. ‘Als de rest van ons bestaan zo is, wil ik het niet eens. Dit is toch geen leven?’

Bertus keek haar dof aan, maar hij zei geen woord of gaf geen reactie. Haar moeder knielde bij haar neer en greep haar stevig bij de armen.

‘Colette, als er íéts is wat wij niet zijn, dan is het wel een stelletje opgevers. Wij gaan door, wat er ook gebeurt. Heb ik je ooit verteld dat ik in een waterput ben gevallen? Ik was maar een paar jaar oud en voor zover ik me kan herinneren, mocht ik nooit spelen bij die put. Maar ik was koppig en deed het toch, en viel erin. Mijn moeder had het gelukkig zien gebeuren en snelde zo snel ze kon naar de put. En weet je wat ze deed, Colette? Ze sprong erin, met gevaar voor haar eigen leven, en haalde me eruit. Zo sterk zijn wij dus, lieve Colette. Knoop dat goed in je oren. De familie Zwart zal zich nooit laten kennen, heb je dat goed begrepen?’

‘Ja, moeder.’

‘Goed zo. Nu dan, knap je wat op en ga bij je broer zitten. Die arme jongen heeft je nodig.’

Colettes broer is wat simpel van geest en niet bij de pinken. Daardoor weet hij de helft van de tijd niet eens wat er allemaal om hem heen gebeurt. Hij is gelukkig met de kleinste dingen, vaak tot Colettes grote ergernis. Tegelijkertijd is ze vaak ook jaloers op hem. Bertus heeft geen grote zorgen, geen piekermomenten. Hij is gelukkig met alles wat hij krijgt en ziet.

Zij daarentegen piekert de hele dag door. Ze maakt zich al jaren zorgen over eten dat ze niet hebben en de pijn in haar maag veroorzaakt, over de slechte hut waarin ze leven, over de schamele bezittingen die ze hebben, en vooral over haar moeder, die de planten in de tuin kweekt en nog steeds gratis aan anderen uitdeelt. Hoe meer jaren er verstrijken, hoe vaker ze het doet. En Colette weet dat dit nooit goed kan aflopen.

Op haar twaalfde weet Colette heel zeker dat er iets ergs gaat gebeuren met haar moeder. De dorpsarts komt nooit bij de hutten omdat hij het hier vreselijk vindt, maar hij heeft spionnen die hem alles vertellen over wat er hier gebeurt.

De laatste tijd neemt haar moeder meer risico's en gaat ze af en toe zelfs naar de huizen, waar ze dan genezingen uitvoert in ruil voor eten voor de kinderen. Het is slechts een kwestie van tijd voor iemand haar zal betrappen, en dan zal ze ongetwijfeld worden opgesloten.

De vreselijke heksenjachten, die in de regio alsmar toenemen, is waar Colette nog de meeste angst voor heeft. De priester krijgt steeds meer macht in het dorp en spant samen met de dorpsarts, om zo op goede voet te staan met de wrede Graaf Petrus.

De laatste weken werd er een aantal vrouwen verbrand in nabijgelegen dorpen die ook onder zijn hoede vallen. De mannen met macht ruimen iedereen uit de weg die hén in de weg staat.

Een paar dagen geleden werden er opnieuw twee vrouwen opgesloten die werden beschuldigd van hekserij omdat ze hadden geholpen om een zieke man te redden. Het enige wat ze deden, was hem een kruid geven om de koorts te breken, maar dat bleek voor de priester voldoende om de vrouwen op

te pakken, die nu op hun proces wachten. Iedereen weet natuurlijk wat er met hen zal gebeuren en Colette is doodsbang dat haar moeder hetzelfde zal overkomen.

Ze heeft meerdere keren geprobeerd haar moeder tot inkeer te brengen, maar dat mislukte telkens.

‘Moeder, stop alsjeblieft met die kruiden,’ had ze al vaak gesmeekt. ‘Ze kunnen je elk moment komen arresteren, dat weet je toch?’

‘Colette toch,’ had haar moeder geglimlacht. ‘Zolang ik kan ademen, zal ik mensen helpen, want dat zit in mijn natuur. Ik ben niet bang van Petrus en zijn aanhangers.’

‘Maar ik wel!’

‘Dat zou je niet mogen zijn, want jij bent zoveel sterker dan hen, lieve Colette,’ had haar moeder gezegd. ‘Weet je, de priester en zijn kerk mogen dan bang zijn voor wat ik doe, maar ze begrijpen niet dat ik mijn natuurlijke krachten gebruik om mensen te helpen die het nodig hebben. Zij mogen me een heks noemen vanwege mijn natuurlijke gave, maar jij en ik weten dat mensen zoals wij in staat zijn om veel goede dingen te doen. En dat laat ik niemand van ons afnemen. Mijn kruiden zijn me heilig, en ik zal ze gebruiken zolang ik kan.’

Meer had ze niet gezegd, maar Colette voelde zich er toch niet gerust op. De laatste tijd begon ze steeds meer te beseffen dat haar moeder een leven leidde waar ze niets van afwist. Het viel haar op dat ze regelmatig naar buiten ging, en dan vaak uren wegbleef. Vroeger merkte ze het niet, want dan viel ze in slaap voor haar moeder de deur uit ging, maar nu ze wat ouder is geworden, weet ze dat er geheimen sluimeren die met haar te maken hebben.

Colette is haar een paar keer gevolgd, maar ze verloor haar dan telkens uit het oog, alsof ze haar niet mocht volgen, door een of andere onzichtbare kracht. Ze moest telkens naar de hut terugkeren, om daar te wachten op van haar moeder. Nooit heeft ze haar ernaar gevraagd, maar ze weet dat er iets meer aan de hand is en dat ze nu eindelijk te weten wil komen wat haar moeder voor haar geheimhoudt.

Colette zucht wanneer wolken de zon verdrijven, staat op en gaat naar huis. Regen druppelt op haar neer voor ze de hut kan bereiken, waar Bertus en haar moeder al aan het schamele avondmaal bezig zijn.

Haar moeder kijkt op wanneer ze de kamer binnenstapt, haar blote voeten met een doek droogwrijft en zich op bed werpt, met haar armen onder haar hoofd gevouwen.

Er wordt geen woord gezegd, tot hun moeder Bertus op zachte toon vraagt om een paar planten uit hun tuintje achter de hut te halen. Zodra hij de deur uit is, kijkt haar moeder haar aan. Colette hoeft geen woord te zeggen.

‘Vanavond,’ zegt ze. ‘Dan vertel ik je alles, Colette. We hebben niet veel tijd meer.’

2

COLETTE KAN HAAST niet wachten tot Bertus in zijn bed ligt en slaapt. Haar moeder heeft soep klaargemaakt met de groenten uit hun tuintje, en voegt er kruiden aan toe. Soep vult de maag, maar helaas niet zo goed als brood. De laatste tijd kunnen ze daar bijna niet meer aan komen, de ingrediënten zijn te duur en het loon dat haar moeder krijgt, is te laag.

Op een of andere manier lijkt het deze keer echter alsof de soep wél goed vult, en Colette proeft nieuwe ingrediënten die haar doen denken aan de tijd dat ze nog in hun huisje woonden, en er voldoende inkomen was om naar de markt te gaan. Dat lijkt nu wel een ander leven.

Bertus begint vlak na de maaltijd te geeuwen, verontschuldigt zich en werpt zich op het bed dat ze met z'n drieën delen. Nu ja, bed, eerder een harde plank met een doek erop.

‘Zo,’ zegt haar moeder rustig. ‘Die slaapt voor de rest van de nacht.’

Verstomd staart Colette haar moeder aan terwijl die een aantal messen in een lap stof wikkelt en in haar buidel steekt.

‘Kom, we gaan.’

‘Waarheen?’ vraagt Colette bezorgd.

‘Naar de tuin.’

Colette begrijpt er niets meer van. De tuin is vlak naast hun hut, wat is daar nu zo bijzonder aan?

‘Niet die tuin,’ glimlacht haar moeder, ‘mijn andere tuin. Kom nu maar, en trek laarzen aan.’

‘Maar ik heb geen...’

Colette stopt wanneer ze bij de deur een paar nieuwe laarzen ziet staan die eruitzien alsof ze een fortuin hebben gekost. Maar die waren er eerder toch niet? Aarzelend reikt ze naar de dingen en voelt aan het leder. Weer een herinnering

aan vroeger, ze ruikt aan de stof en het is alsof ze haar vader weer voor zich ziet.

Ze trekt de laarzen over haar gehavende voeten aan en wankelt wanneer nog meer herinneringen haar te binnen schieten. De geur van het leder voert haar naar iets wat ze zich niet meer kon herinneren. Iets van lang geleden, een gebouw dat ze vergeten was. Een man die haar knuffelde, meisjes die op haar afrennen. Ze gaat bijna van haar stokje.

‘Moeder...’ fluistert ze.

Haar moeder grijpt haar bij de armen. ‘Rustig ademhalen, Colette. Heel kalm in en uit, probeer er niet tegen te vechten. Wat zie je?’

‘Mensen die ik niet ken,’ mompelt Colette. ‘Een man, meisjes. Een burcht.’

Haar moeder glimlacht, trekt haar tegen zich aan en omhelst haar hartelijk.

‘Je bent er echt klaar voor,’ zegt ze. ‘Ik had al gehoopt dat je goed zou reageren op mijn spreuk, maar dit is uitzonderlijk.’

‘Ik begrijp het niet.’

‘Ik heb helaas wat herinneringen van je moeten afnemen toen we hierheen kwamen, om jou te beschermen, lieve Colette. Maar je bent nu twaalf jaar, en het wordt tijd dat je hoort wie je bent en waar je vandaan komt. Kom maar mee nu, de rest van de herinneringen komt later wel.’

Daarop neemt haar moeder haar bij de hand en de buitenlucht in, waar ze naast de plantentuin loopt in de richting van een pad dat Colette nog nooit eerder opgevallen was. Ze draait zich om en ziet hoe de hutten achter hen allemaal in het donker gehuld zijn, alsof iedereen in slaap is gevallen zodat ze hen met rust zullen laten.

‘Ik heb ervoor gezorgd dat het dorp slaapt,’ glimlacht haar moeder tot Colettes verbazing. ‘Ik wil niet dat we gestoord worden.’

Ze voert Colette via het pad naar het immense woud dat de grens van het dorp bepaalt, en waar niemand ooit komt. Het is

zo dichtbegroeid dat het vijandig overkomt en angst veroorzaakt. Zelfs Graaf Petrus en zijn manschappen komen hier nooit. Er zijn geen paden die door het woud leiden, of wegen die ervoor zorgen dat men de andere kant kan bereiken. Het woud wordt daarom met rust gelaten. Er wordt zelfs niet naar eten gezocht, omdat volgens de geruchten alles wat daar groeit, giftig is.

‘Kom maar mee en loop precies waar ik ga,’ zegt haar moeder. ‘Onthoud goed de weg, Colette, want dit is het pad dat je voor de rest van je leven in je hoofd moet houden. Het is de enige weg in en uit het woud.’

Colette is bang dat ze op haar gezicht zal vallen, maar nog meer is ze bang voor het woud, dat haar lijkt op te slokken. Ze staart naar de grond, die tot haar grote verbazing perfect zichtbaar is, en onthoudt elke stap die ze neemt.

‘Je hoeft niet bang te zijn voor het woud,’ zegt haar moeder, die vlak voor haar loopt. ‘Het is onze vriend. Alles wat natuur is, wordt door mij beschermd, en het woud voelt dat. Het heeft me een geschenk gegeven uit dankbaarheid.’

Vlak bij een grote, scheve boom bukt haar moeder zich en kruipt door een gat in de begroeiing dat net groot genoeg is om hen door te laten. Ze eindigen op een grote, open vlakte, waar de maan volop zijn licht over hen kan verspreiden. Het is alsof ze niet langer in het woud zijn, maar in een immense, open tuin die evengoed in het dorp had kunnen liggen.

Nog nooit heeft Colette zoiets gezien. Ze staart verbluft naar de schitterende felgekleurde bloemen en kruiden, die onder het maanlicht glanzen alsof het de zon is die op hen schijnt. De bloemen zijn kleurrijk en ruiken heerlijk. De kruiden geuren scherp en doen haar denken aan het medicijn dat de dorpsarts aan iedereen die ziek is uitdeelt.

‘Dit zijn geneeskrachtige kruiden,’ zegt haar moeder. ‘En die bloemen zijn er omdat deze tuin bijzonder en uniek is. Ze krijgen hun water van de Onderstroom, een bijzondere bron die onder de grond door een deel van het land loopt.’

In het midden van de tuin staat een prieel. Een constructie gemaakt van lichte houten planken, met enkele treden die naar

het midden leiden. Het prieel is overwoekerd door de takken van een gigantische boom die over het hout heen groeien. De boom zelf moet wel honderden jaren oud zijn, denkt Colette.

Haar moeder draait zich naar haar toe met een glimlach die Colette nog nooit eerder heeft gezien.

‘Zie je ze?’ vraagt ze.

Ze wijst naar een plek achter Colette. Ze draait zich verward om, om dan te verstommen. Is dit waar, of gezichtsbedrog? Ze lijkt wel schimmen te zien die door de tuin zweven. Menselijke vormen, maar toch zijn het geen mensen.

‘Wat zijn dat?’ stamelt Colette.

‘Mijn zusters.’

Colette draait zich verward om naar haar moeder, die stil blijft staan wanneer de schimmen naar haar toe komen en haar lijken aan te raken. Haar moeder sluit de ogen en prevelt dingen die Colette niet verstaat. De schimmen lossen voor hun ogen op.

‘Moeder, ik begrijp het niet,’ stamelt Colette.

‘Ga zitten. Ik zal je alles vertellen.’

Haar moeder wijst naar een bank naast het prieel, waar ze beiden plaatsnemen. Haar moeder neemt haar hand in de hare.

‘Ooit had ik twee zusters van wie ik ontzettend veel hield. Er is hun iets vreselijks overkomen, en ze waren gedoemd om te sterven, maar we konden hun zielen redden, en hier onderbrengen. Alleen kan ik hen niet terugbrengen, daarvoor heb ik te weinig macht.’

‘Waarom zijn ze dan hier?’

You can buy it here [DEFAULT PROFILE](#)

-->

